

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Ὡς τώρα, ξέραμε, πώς, γὰρ νὰ χτιστῇ μιὰ οἰκοδομὴ στερεά, πὸν νὰ μὴν γκρεμιστῇ τὴν ἄλλήν μέρα, πρέπει νὰρχίσει ἀπὸ τὰ θεμέλια. Καὶ τὰ θεμέλια νῆναι γερά καὶ σύμφωνα μαντὰ νὰ χτιστῇ ἢ ἐπίλοιπὴ οἰκοδομή.

Στὸν τόπο μας, ὅπου πολλὰ γίνονται ἀνάποδα, ἀρχίζομε νὰ χτίζομε ἀπὸ τὰ κεραμίδια. Ἡ, γὰρ νὰ ποῦμε πὸ σωστὰ τὰ πράγματα, βάζομε καινούργια κεραμίδια ἀπάνω σὲ σαραβαλισμένη οἰκοδομὴ μὲ σάτια θεμέλια καὶ νομίζομε ἔτσι πὼς κάτι κάναμε.

Ἔτσι ἔρχεται τώρα ἡ σημερινὴ Κυβέρνηση, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεγάλα λόγια, πὼς τάχα θάναμορφώσει τὴν ἑλληνικὴν παιδεία, καὶ ἀφοῦ πετᾷ μερικὲς οἰκονομικὲς δικαιολογίες γὰρ τὴν ἀδράνειά της ὡς πρὸς τὴ δημοτικὴ καὶ μέση ἐκπαίδευση, καταπιάνεται μὲ τὸ Πανεπιστήμιο. Δηλαδή ἀρχίζει ἀπὸ τὰ κεραμίδια. Καὶ ἀποφασίζει νὰ περιορίσει τὸν ἄριθμὸ τῶν φοιτητῶν σὲ κάθε σχολὴ καὶ νὰ ἀπαγορεύσει στοὺς φοιτητὲς νὰ ἔχουν ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀπασχόληση ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φοίτησή τους στὸ Πανεπιστήμιο.

Καὶ ρωτοῦμε :

«Σὲ τί ἀποβλέπουν οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτές :

Θὰ μᾶς ἀπαντήσουν ὡς πρὸς τὴν πρώτην : νὰ τρέπεται ἡ νέα γενεὰ καὶ σὲ ἄλλα ἐπαγγέλματα πρακτικώτερα, νὰ μὴν παρουσιάζεται αὐτὴ ἢ ὑπερτροφία γιατρῶν καὶ δικηγόρων στὸν τόπο μας καὶ ὡς πρὸς τὴ δεύτερη, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἀριώτεροι ἐπιστήμονες.

Καὶ ρωτοῦμε πάλι :

«Πρὸς ποιά ἐπαγγέλματα μπορεῖ νὰ κατευθυνθῇ ἡ νέα γενεὰ ὅσο δὲν ὑπάρχουν διαφοροποιημένα γυμνάσια πὸν νὰ καλλιεργοῦν τὲς ξεχωριστὲς ἰκανότητες κάθε

παιδιοῦ καὶ μάλιστα σύμφωνα μὲ τὲς ἰδιαίτερες συνθήκες κάθε μεγάλης περιφερείας, ὥστε νὰ προλαβαίνε-ται καὶ ἡ μεγάλη συρροὴ τῶν ἐπαρχιακῶν πληθυσμῶν σὴν πρωτεύουσα :

Ποῦ εἶναι ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ πὸν θὰ προλάβει τὴν ἄσκοπὴ σπατάλη χρόνου καὶ δυνάμεων σὲ κάθε παιδί καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ μεγαλύτερη ἀπόδοση σὲ κάθε κλάδο μὲ τὸ νὰ κατευθύνει τὸν καθένα πρὸς τὸ ἐπάγγελμα γὰρ τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπὸ τὴ φύση του τὴ μεγαλύτερη ἰκανότητα :

!!οῦ εἶναι οἱ ἐπαγγελματικὲς σχολὲς πὸν θὰ ἐξυψώσουν, τελειοποιώνας τὴ, κάθε τέχνη χειρωνακτικὴ, κάθε βιοτεχνία, ὥστε νὰ προσελκύει καὶ τοὺς διανοητικὰ καταρτισμένους καὶ νὰ μὴ θεωρεῖται κοινωνικὰ ξεπεσμένος ὁ ἄνθρωπος πὸν δυνεύει μὲ τὰ χέρια του :

Ποῦ εἶδαμε νὰ χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀπόφοιτοι τῶν γεωργικῶν μας σχολῶν σὲ ἄλλο τίποτε πρὸς σὲ γραφειοκρατικὲς ὑπηρεσίες, τὴ στιγμή πὸν πλέουν σὴν ἀμάθεια οἱ καλλιεργητὲς σὲ περὶ ὅλα ἀκόμα τὴς πρωτεύουσας :

Ποῦ εἶναι οἱ οἰκονομικὲς σχολὲς πὸν θὰ ἐξυψώσουν ἐπιστημονικὰ τὸ ἐπάγγελμα τὴς νοικοκυρᾶς καὶ θὰ ἀνοίξουν νέους ὁρίζοντες ἐργασίας σὲ πλῆθος γυναῖκες, ἐπιχειρήσεις οἰκοτροφείων, ξενοδοχείων, διευθύνσεις κοινωνικῶν ἰδρυμάτων, κτλ. κτλ. :

Ὅλα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμα πὸν θὰ ἀπορροφῶσαν φυσικολογικὰ ἓνα μεγάλο μέρος τὴς νεολαίας πὸν σπουδάζει, ὥστε νὰ μὴν ἀποβλέπουν ὅλοι πρὸς τὸ Πανεπιστήμιο ὡς τὸ μόνο καταφύγιο καὶ γὰρ τὴν ἐξισφάλιση τὴς αὐτοσυντήρησής τους καὶ γὰρ νὰποκτήσουν μιὰ θέσῃ ἀξιοπρεπὴ σὴν κοινωνία, ὅλα παραβλέπονται. Καὶ ἀφίεται ἀνοιχτὴ μονάχα μιὰ πόρτα — ἐκτὸς

ἀπὸ κείνες πὸν ὀδηγοῦν στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ τὶς στρατιωτικὰς σχολὰς—ἢ πόρτα τοῦ κλασικοῦ γυμνασίου. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ μιὰ πόρτα ὅλη ἡ νεολαία πὸν ξεχύνεται ὀρμητικῶς πρὸς τὸ μέλλον, πέφτει νὰ σπάσει τὰ μοῦτρα τῆς ἀπάνω στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ Πανεπιστημίου!

Καὶ ἔπειτα τὸ ἄλλο τὸ φοβερώτερο. Ὅλα τὰ φτωχὰ παιδιὰ, πὸν γιὰ ὄλους τοὺς λόγους πὸν ἀναφέραμε πασαπάνω, μαζεύτηκαν στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ σπουδάσουν στὸ Πανεπιστήμιο, καὶ γιὰ νὰ συντηρηθοῦν ἐδῶ ἐργάζονται οὐ λογίων λογίων ὑπηρεσίες—ὕπαιρχοι ἀκόμα καὶ φοιτητὴς λοῦστρος—θὰ παντοῦν, θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ γυρίσουν στὸ χωριὸ τους καὶ νὰ παραιτήσουν στὴ μέση τὶς σπουδὰς τους.

Κι' ἔτσι ξαναγυρίζομε στὴ μακαρία ἐποχὴ ὅπου τὸ Πανεπιστήμιο ἦταν προνόμιο τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, πὸν ἄλλοτε εἶχαν τίτλους εὐγενείας καὶ τώρα ἔχουν τίτλους... μετοχῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν. Λαμπρά. Προοδεύομε. Καὶ πρὸ παντὸς ἐνδιαφερόμαστε πολὺ γιὰ τὸ λαό».

Μὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφεροῦμε νὰ ἐξυψωθῇ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ἐπίπεδο στὸν τόπο μας, νὰ μὴ βγαίνουν κούτσουρα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Σύμφωνοι. Μὰ γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μέσον: αὐστηροὶ διαγωνισμοὶ στὶς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις. Κι' ἂν οἱ καλοὶ αὐτοὶ φοιτητὴς εἶναι φτωχοὶ, νὰ ἔχει ὑποτροφίες τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ τοὺς συντηρεῖ. Καὶ κάθε δῆμος νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συντηρεῖ τοὺς δημότες του—ἔτσι ἓνα ὄρισμένον ἀριθμὸ—πὸν πετυχαίνουν στὶς ἐξετάσεις. Νὰ ὑπάρχει φοιτητικὸ οἶκοτροφεῖο ὅπου νὰ μποροῦν νὰ μένουν καὶ νὰ τρέφονται φτηνὰ καὶ καλὰ οἱ φοιτητὴς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ νὰ τοὺς δίνεται κάθε εὐκολία γιὰ νὰ μορφωθοῦν τέλεια. Ἔτσι μονάχα μπορεῖ νὰ ἐξασφαλιστῇ μιὰ ἐπιλογὴ τῶν καλύτερων, ἔτσι μονάχα θάχει δικαίωμα τὸ κράτος νὰπατεῖ νὰ μὴν ἐργάζονται βιοποριστικά.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα πρέπει νὰ ἐφαρμοστοῦν τὸ ἴδιο γιὰ ἀγόρια καὶ γιὰ κορίτσια.

Τότε μονάχα θάορχίσει ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς παιδείας ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ κεραμίδια. Τότε μονάχα θὰ ἴδοῦμε στὸν τόπο μας ἔργα καὶ δὲ θάκοῦμε μονάχα φουσκωμένα λόγια.

Αὔ.Θ.